

Avondje muziek in plaats van voetbal

Niks oranjes, en toch een goed gevuld zaaltje tijdens Nederland-Kameroen. Het is de tweede keer dat Dig d' Diz in het Parool Theater speelt, de eerste keer met een gast erbij. En geen kleintje. Leo van Oostrom, in de aankondiging 'een saxofoonvirtuoos exotisch geluid,' is altijd een lichtend voorbeeld voor het trio geweest.

Daarbij is hij één van de weinige saxofonisten die zo veel soorten saxofoons op zijn palet hebben.

Te beginnen met de C-sopraan, een kort en slank instrument uit de jaren twintig, dat een wat panisch geluid produceert. Dat past goed bij *Saxofobia*, een stuk dat snel en gehaast begint. Amechtig zit de basgitaar van Maarten van der Grinten de saxofoon op de hielen. Tevergeefs, zou je bijna zeggen, want zodra hij meerent op de hoge snelheid van de C-sopraan, houdt Van Oostrom abrupt in.

De vriendschappelijke *battle* is begonnen. In het tweede stuk, *Mouse in Manhattan*, neemt de bariton-saxofoon van Jan Menu het op tegen de stritch, een altsaxofoon, lang met een breed uiteinde. Deze serenade aan Manhattan is gebruikt voor de gelijknamige Disney-film, en ja, meteen wordt filmmu-

ziek als zodanig herkend. Van Oostrom klinkt als het lichtvoetige tekenfilmfiguurtje, de saxofoon van Jan Menu als zijn grote broer in het avontuur.

Dan is gekozen voor *Body and soul* van Coleman Hawkins, 'waarna de jazzmuziek nooit meer hetzelfde is geweest'. Van Oostrom pakt de C-melody sax en speelt het stuk licht en ingetogen. De mannen van Dig d' Diz volgen met de variant van Coltrane, met een langere en zwaardere toon van de baritonsaxofoon.

Wegens groot succes tijdens de vuurdoop is Gustav Mahler in het repertoire gebleven. De leermeester laat horen hoe klassiek een saxofoon eigenlijk kan klinken. Met een mooie tin-zilveren F-mezzo klinkt deel vier van Mahlers eerste symfonie dan ook als een vierde deel van een eerste symfonie. Maar de opvolgende solo van Menu is evengoed mooi vloeiend en het is indrukwekkend hoe hij dit moeilijke stuk met zijn ogen dicht speelt. Als we alle blazers wel gehad lijken te hebben, trakteert bassist Jan Voogd ons in het laatste nummer nog op de oranjetoeier.

MAIKE SMELT

Zondag: Lege zondagen.